

Той отдавна билъ познатъ
 И чрѣзъ ключоветъ мощни
 Нивга не познавалъ гладъ.
 Но слѣдъ дѣйность тѣй голѣма
 Уловенъ билъ този пжтъ
 (Ехъ, то щастье вѣчно нѣма!)
 И изправнъ билъ на сждъ.
 Тамъ прѣдъ масата зелена
 Той билъ съ вързани ржцъ
 Но играела усмивка
 Пакъ по старческо лице.
 Прокурорътъ катъ го вижда
 Тѣй спокоенъ, просто... скотъ,
 Рекълъ нѣщо да го пита
 По задгробния животъ.
 „Ти седемдесетъ – годишенъ
 Старче вече си станалъ,
 Но занята си прѣдишенъ
 Да оставишъ ти е жалъ!
 Да си обясна не мога
 Какъ си на порока робъ,
 Какъ не същашъ се за Бога!
 Вижъ, тебъ чака скоро гробъ!
 Та нима не се тревожишъ
 Дѣ ще бждешъ слѣдъ смъртъта?
 Че да минешъ не ще можешъ
 Тамъ прѣзъ райскитъ врата?“
 „За туй никакъ се не плаша,
 Ще пропуснатъ тѣ и менъ!“
 Отговорилъ му апаша
 Все спокоенъ и засмѣнъ.
 „Въ толкова дюкяни, кжши;